

דף הקדשה לזכרו של ד"ר מאיר פלק ז"ל

ברסלאו תרנ"א - ירושלים השלי"ב

פרופ' זאב פלק

אבי-מורי, הריני כפרת משכבו, היה רופא ברמ"ח אבריו ומתבדק במידתו יתברך, שהוא רופא חולים ורופא חנם. מרגלא בפומיה: "כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך" - מכאן שחייב הרופא למנוע ולא ויק לרפא. העבודה הרפואית היתה לו חלק מעבודת ה': מרבה היה במתן צדקה להכנסת כלה, מקדיש כל עתותיו להיענות לשואלים בעניני טפול וחינוך ורופא בזהירות ובזריזות - הכל כדי להרבות מספר בני ישראל שיוכלו לעבוד את ה'. למעלה מיובל שנים היה רופא ומרובים היו הילדים שטפל בהם בצעירותו, בילדיהם בעלותו ארצה ובנכדיהם בערוב ימיו.

פעם סיפר לי בצחוק טוב-לב על אם שבכתה בפניו שיציל את בנה-יחידה, וכאשר העיר לה שיש לה עוד ילד, ענתה שבו ברגע חשבה רק על החולה. בסיפור זה תיאר אבא ז"ל את עצמו. כל ילד היה אצלו כבן-יחיד. ולא היה נח ולא היה נע עד שבדק את הכל ועד שהשלים את הוראותיו בצורה מזבנת לאם ואפילו אם נמשכה התיעצות כזאת שעה, ואפילו אם בתוך המתונו לו רבים.

במשך שנים היה מקיים מן "תורנות" משלו מתוך אחריות כלפי החולים חברי קופת-חולים ואחרים שנשארו ללא דואג בשבתות. מעולם לא נטל שכר שבת ואפילו לא בהבלעה, והיה מתגאה באנשים מישראל שאינם מנצלים התנדבותו שלא לצורך.

תמיד החזיק בביתו מחסן פרטי של רפואות נדריות כדי שיוכל לעזור מיד לנצרכים. זמן קצר לפני פטירתו עוד הזמין בדואר אויר מחוץ לארץ סוג מיוחד של חלב שיהיה מזומן לשעת הצורך. רבים ריפא ללא שכר או בתשלום כל שהוא; בשנים שהיה עורך עוד ביקורי בית הוסיף ביקורים חנם מיזמתו ומתוך ידידות ורבים נתמכו על ידו בכסף, בתרופות ובעצה.

מיד עם המצאת הפניצילין והתרופות האנטיביוטיות התריע אבא ז"ל על הסכנות, והדגיש את היתרונות בהתגברות הגוף על המחלות בכוחות עצמו וברוך טבעית. לכן המשיך ופיתח את שיטות הדיאטה ויעץ ללכת תמיד בדרך הממוצעת. בכך קדם שנים לתנועה האקולוגית הנכחית.

בכל עת היה מוכן להיענות לדורשיו, ולכן היה צריך לצאת מביתו אם רצה לנוח. בזמנים בלתי קבועים היה יוצא לחופשה ובזמנים בלתי קבועים היה חוזר, ובכל זאת היתה מרפאתו מלאה מדי וחזרו הביתה, ורבים ציפו להתקבל על ידו.

בזמן הפנוי מקבלת חולים היה קורא ספרות מקצועית ולומד תורה, וכך נשאר רופא כל ימיו. בעצם התקף הלב, שכתוצאה ממנו נפטר כעבור ארבעה ימים, תוך ציפיה לאמבולנס שיובילו לבית החולים, דיבר עם הרופא שטפל בו על מחלה של בן אחותו ששכב אותו שעה במת החולים. הלה הראה סימנים של הסתיידות מהירה, והרופאים לא ידעו לפרשם. אבא שיער

שזו מחלה נדירה, אנצאפיליטיס ליטרגיקה שאותה זכר מצעירותו ושעליה קרא לאחרונה בספר של פרופ' צנדק. בהגיע אבא לבית החולים הזמין אליו את הרופא שטפל בכך אתו והרצה בפניו על מחלה זו, ואבתנו נתקבלה לאחר מכן על ידי הכל.

באחד הלילות האחרונים באה אל אבא אשה כדי להתייעץ עמו בבריאות ילדיה, והוא יעץ לה בסבלנות על כל אחד מילדיה. למחרת סיפר לנו על כך, וכדרכו, שלא לדבר רכילות ולשון הרע, לא גילה את שם האשה, רק הציע בצניעות שראוי לעשות סידורים שימנעו הטרדה מחולים.

על אף הטפולים המכאיבים לא התלונן, אלא נהג כגבר המקבל עליו את הדין. במשך כל הזמן היה בהכרה מלאה. ביום האחרון ציחצח במרץ את שיניו, עשה את צפורניו, הניח תפילין והתפלל. הוא אמר לי כי הייסורים שלו הם של אהבה כי הוא יכול להניח תפילין, וכן נשא ונתן עמי בהלכה, אם מותר להתפלל בעת איסוף השתן על ידי קטטר, והביא תשובה בנדון מאת הרב אהרנסון מפתח תקוה. בו ביום הזכיר את עבודתו לשמירת השבת בבית החולים, וביקש שישתמשו בטבלאות לרישום הנתונים במקום לכתוב בשבת.

אבא ז"ל לא רצה להיראות בסבלו או בחולשתו, ולכן ביקש שיצאו מחדרו כאשר הרגיש בהתקרב קצו. לרופא המטפל אמר כי הוא יודע שלא יוכל לעבוד עוד, ואין טעם להאריך את חייו: כל ימי צבאו ייחל עד בוא חליפתו, וכך נשאר בזכרוננו דיוקנו המאיר. תנצב"ה.